

Mechiat Zina

Mechiat Zina
(1991, Győr)
költő, kritikus,
Budapesten él

Elesett víz

Kimártottam magam a tengerből, bele a városba.
Világító- helyett tévétorony, korall nincs, csak nejlonzátöny.
A víz elesett, a kagylóhéj belém tört.

Rám akarnak omlani az épületek.
Barokk párkányok nyomulnak felém,
hiányzik a hullámfodor, szűkül az égbolt.

Laboratóriumot csinál belőlem a város,
régimódi alkimista, vizelettel és gőzzel dolgozik.
Medúza helyett füst gondolzza pulzusom,
összezavarja a jelent a szmog,
mint üvegbe zárt bogarakat a nikotin.

Én nem változom, csak az emlékeim,
képzelettel nemesülnek, módosulnak génjeim.
Néhány csepp marad a tengervízből,
térvágyat olt belém.

Anyámmal keresem az eget kiskoromban,
ami mindig eljön, ha felnézek.
Eget csak a játszótéren látni, az utcánkából kilöki a panel.
Ahogyan egyszer szívem löki majd ki végre
a rostok közé szorult kagylópengét.

Jégeső

Magába roskadt madár:
korpás válltömés, áttetsző szemhéj, kifinomult járomcsont.
A korlátba kapaszkodik, inog, odafagy.
Odahajolok hozzá.
Nem vesz észre, remeg.
Bele az emlékezésbe.

Tarkóját tűzi a nap, kézfeje elkékül, keresi a kiskaput,
amelyen kisétálhat az időből.
Kinyitja a szemét, felismer.
Jegecesedik, zuhanni kezd.
Szegény fióka.
Verik az emlékek.